

sett ett par torp, närmaste granngården till denna. Jag har förut nämnt Appelbloms systerdotter, fröken Lilly Sköldberg. Bland hennes beundrare är Harald Mörcke den ivrigaste och, efter vad jag har anledning tro, även den mest gynnade — nota bene å flickans sida. Däremot hade Appelblom, Gud vet av vad anledning, fattat motvilja för den hyggelige unge mannen och gynnade i stället en ung handlande i Bringåsa — den samme som du i dag såg på Hasselbacken. Ja, det sägs, att gubben rent av förbjudit Mörcke att någonsin sätta sin fot på Norrekvarns område. Nå, däri ligger ju i och för sig ingen anledning till att misstänka den portförbjudne för mord, synnerligast som han är känd för att vara en lugn och sansad natur, den där ingalunda har för sed att förivra sig. Men vid det polisförhör jag i anledning av försvinnandet höll på platsen, framkommo ett par omständigheter, som äro otrevliga för Mörcke. Den ena var en manschettknapp av guld som jag hittade i trädgården och som Mörcke måste erkänna tillhörde honom, fast han påstod sig ha tappat den för längre tid sedan, när kunde han ej närmare angiva. Det andra var ett vittnesmål, som avgavs av gårdens arrendator Petter Andersson.

Väster om gården går trädgården ända fram till landsvägen, skild därifrån av en stengärdesgård och en ganska hög hasselhäck. På andra sidan vägen mitt emot trädgården ligger arrendatorns boningshus. På kvällen till den natt, då Appelblom försvann, kom Petter Andersson sent hem och lade sig icke förr än vid pass halv 11-tiden. Då han klädde av sig för att gå til sängs, hade han av en tillfällighet kommit att